

REGULAMIN WEWNĘTRZNY ZBÓR CHRZEŚCIJAN WE WROCŁAWIU

1993-2004

[Z komentarzem biblijnym]

Niniejszy Regulamin został zredagowany w oparciu o tekst Pisma świętego i zawarte w nim wskazówki apostołskie dotyczące organizacji życia duchowego i ustrojowego gminy (wspólnoty) chrześcijańskiej, jak i w oparciu wieloletnią praktykę członków Zboru w tej kwestii.

ZBÓR

I - ZASADY OGÓLNE

Art. 1.

Zbór Chrześcijan, zwany dalej Zborem, jest wspólnotą braterską skupiającą osoby, które wyznają prawdy wiary zawarte w Piśmie świętym.

Art. 2.

Zbór nie posiada osobowości prawnej. Może zgodnie z ustawami państwowymi nabywać majątek ruchomy i nieruchomy, zbyć go, zarządzać oraz rozporządzać nim, poprzez osoby fizyczne reprezentujące Zbór, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie.

Art. 3

Zbór jest samodzielny i niezależny od jakiegokolwiek władzy świeckiej, posiada własny ustrój wynikający z Pisma świętego i niniejszego Regulaminu.

Art. 4

Terenem działania Zboru z siedzibą we Wrocławiu jest obszar państwa polskiego.

Art. 5

Na fundusz Zboru składają się: składki członków Zboru¹, darowizny, zapisy od osób fizycznych i prawnych².

Art. 6

Wszystkie funkcje i urzędy Zboru takie jak: Biskup, Biskup Zboru, Diakon, Diakon Zboru, Prezbiter bądź Diakonisa są rozumiane w biblijnym sensie i nie mają w kontekście idei powszechnego kapłaństwa wiernych charakteru święceń kapłańskich, czy też stopnia duchowej hierarchii między członkami Zboru lub prezbiterami³, powołanymi do posługi organizacyjno-duszpasterskiej, lecz cechy służby o podłożu charyzmatycznym i uznaniowym⁴.

Art. 7

Zbór utrzymuje w myśl Pisma świętego stosunki z innymi związkami, kościołami, wspólnotami chrześcijańskimi w Polsce i na całym świecie, które zrzeszają ludzi odrodzonych i ochrzczonych w wieku dojrzałym, przez wspólne kontakty, modlitwę, wymianę doświadczeń w dziedzinie wiedzy biblijnej, dążąc do zmniejszenia barier wyznaniowych, a tym samym pogłębienia wspólnoty braterskiej⁵, przy poszanowaniu obecnie istniejącej odrębności poglądów w odczytywaniu tekstu Pisma świętego⁶.

Art. 8

1. Organami Zboru są:

- 1) Zebranie Członkowskie Zboru.
 - 2) Komisja Finansowa Zboru.
 - 3) Kapituła Zboru.
2. Urzędami Zboru są:
- 1) Biskup.
 - 2) Diakon.
 - 3) Prezbiter.
 - 4) Diakonisa.

II - ISTOTA SAMORZĄDU

Art. 9

1. Najwyższa władza w Kościele/Zborze należy do Jezusa Chrystusa, który jest Głową swego Ciała – Kościoła Powszechnego⁷. On suwerennie zarządza nim przez Ducha Świętego, powołując do służby w Kościele apostołów, proroków, ewangelistów i dojrzałych duchowo Braci, jako nauczycieli i pasterzy⁸, których obdarzył darem łaski (charyzmatem) do duchowego i organizacyjnego budowania wspólnoty braterskiej, tworzącej widzialny Zbór.
2. Członkowie tak powstałej wspólnoty (Zboru) tworzą Zebranie Członkowskie Zboru⁹. Dostrzegając zaś u swoich dojrzałych duchowo współbraci dar łaski Bożej do duchowego i organizacyjnego budowania wspólnoty, akceptują i uznają ich jako Prezbiterów¹⁰, tj. swoich nauczycieli i pasterzy¹¹, spośród których powołują na czas nieokreślony do pracy organizacyjno-duszpasterskiej: Biskupa i Diakona¹², tworzących Kapitułę Zboru¹³ - kolegialny organ kierowniczy, odwoławczy, duszpasterski, organizacyjno-administracyjny Zboru, jak i wykonawczy Zebrania Członkowskiego Zboru, a jeśli zachodzi taka potrzeba do wsparcia pracy Kapituły Zboru – Diakonise¹⁴.
3. Organem upoważnionym do wypowiedzania się w sprawach wykładu Słowa Bożego jest Kapituła Zboru. (Prawdy wiary, pobożności i moralności nie mogą być poddawane głosowaniu. Jest to sprawa objawienia zawartego w Słowie Bożym i jest ustalana poprzez „tak mówi Pan”, a nie „tak mówi większość”¹⁵).
4. Organem kontroli wewnętrznej w sprawach gospodarczych i majątkowych Zboru jest Komisja Finansowa Zboru, w liczbie trzech osób, wybierana przez Zebranie Członkowskie Zboru, na wniosek trzech członków zboru, na czas przeprowadzenia kontroli¹⁶. Osoby powołane do Komisji wybierają spośród siebie Przewodniczącą. Komisja swoje spostrzeżenia i wnioski składa Zebraniu Członkowskiemu Zboru najpóźniej do końca pierwszego kwartału następnego roku i w tym celu może zwołać Zebranie Członkowskie Zboru.

III - CEL I DZIAŁANIA ZBORU

Art. 10

Celem Zboru jest uwielbianie Boga, głoszenie Słowa Bożego poprzez popularyzację i krzewienie prawd wiary, zasad etyki oraz wiedzy o Bogu zawartej w Piśmie świętym za pomocą środków masowego przekazu i żywego Słowa (katechezy/kerygmatu) poprzez bezpośrednie, indywidualne świadectwo wiary, publiczną ewangelizację oraz w ramach liturgii nowotestamentowej¹⁷.

Art. 11

1. Do realizacji zamierzonego celu Zbór organizuje:
 - 1) regularne nabożeństwa, w myśl założeń liturgii nowotestamentowej¹⁸;
 - 2) nauczanie dzieci i młodzieży wiedzy o Bogu zawartej w Biblii i o otaczającym ich świecie;
 - 3) nabożeństwa okolicznościowe związane z chrztem, pogrzebem, bądź z modlitwą wstawienniczą o błogosławieństwo dzieci lub nowożeńców;
 - 4) spotkania ewangelizacyjne, zebrania braterskie, siostrzane, zgrupowania integracyjno-duszpasterskie i kulturalno-edukacyjne;
 - 5) działalność wydawniczą i pomoc charytatywną.

2. Wyżej wymienione formy działania Zbór organizuje w obiektach najmowanych, własnych, w mieszkaniach i domach prywatnych członków Zboru¹⁹.

Art. 12

1. Zbór w wyniku duszpasterskiej i ewangelizacyjnej działalności może powoływać jednostki organizacyjne realizujące cele Zboru, działające na zasadach Zboru w ramach wspólnoty braterskiej z jednostką powołującą ją do istnienia, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie.
2. By mógł zostać powołany Zbór, działający w ramach wspólnoty braterskiej, niezbędna jest liczba co najmniej siedmiu osób, które zadeklarują w nim swoje członkostwo i zdołają wyłonić spośród siebie Biskupa i Diakona, tworzących Kapitułę Zboru, a jeśli zachodzi taka potrzeba również Diakonisę, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie.
3. Każdy nowo powstały Zbór przyjmuje nazwę „Zbór Chrześcijan w «miejsowość»”, a w razie istnienia w jednej miejscowości dwóch lub więcej Zborów – następujący po sobie kolejny numer porządkowy.

IV - CZŁONKOWIE ZBORU

Art. 13

Prawa i obowiązki członków Zboru wynikają bezpośrednio z Pisma świętego i niniejszego Regulaminu.

Art. 14

Członkiem Zboru może zostać osoba, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych, doświadczyła nawrócenia się w pokucie, narodziła się na nowo z Ducha Świętego i złożyła, na wniosek Kapituły Zboru, świadectwo wiary wobec Zebrania Członkowskiego Zboru i uzyskała akceptację tegoż Zebrania na:

1. Udzielenie jej nowotestamentowego chrztu i tym samym przyjęcie do Zboru.
2. Przyjęcie jej do Zboru w wyniku przeniesienia się z innej wspólnoty chrześcijańskiej stosującej zasady wiary i praktyki nowotestamentowe.
3. Przyjęcie jej na skutek przystąpienia do Zboru.

Art. 15

1. Członkostwo w Zborze ustaje na skutek:
 - 1) **przeniesienia**, które następuje w wyniku przejścia ze Zboru do innego ugrupowania chrześcijańskiego²⁰ bądź niemożności uczestnictwa w życiu duchowym Zboru na skutek zmiany miejsca zamieszkania, poprzez osobistą deklarację przedłożoną Kapitulie Zboru (w dowolnej formie);
 - 2) **wystąpienia**, które następuje w wyniku rezygnacji z członkostwa²¹ poprzez osobistą deklarację przedłożoną Kapitulie Zboru (w dowolnej formie), bądź w wyniku trzymiesięcznej nieuzasadnionej nieobecności w Zborze²²;
 - 3) **wyłączenia**²³, które następuje na skutek łamania elementarnych zasad współżycia społecznego, postaw etycznych, organizacyjnych wynikających z Pisma świętego i niniejszego Regulaminu lub w wyniku szerzenia poglądów niezgodnych z treścią Pisma świętego i wykładnią Zboru, przy lekceważeniu bezpośrednich upomnień braterskich i Kapituły Zboru²⁴;
 - 4) **śmierci**.
2. Osoby wyłączone bądź opuszczające Zbór w wyniku przeniesienia lub wystąpienia przestają być członkami Zboru i nie mogą rościć sobie żadnych praw do majątku Zboru.

V - URZĘDY ZBORU

PREZBITER

Art. 16

1. Prezbitery może zostać duchowo dojrzały Brat²⁵, cieszący się zaufaniem członków

Zboru oraz Biskupa i Diakona. Służba Prezbitera ma charakter uznaniowy. Może zostać nim mężczyzna będący członkiem Zboru, który doświadczył chrztu Ducha Świętego²⁶, przeszedł próbę wiary²⁷, w liturgii Zboru wyznaje Chrystusa²⁸, posiada powołanie do służby²⁹, spełnia biblijne kryteria³⁰, a jego postawa i służba ma istotny wpływ na rozwój duchowo-intelektualny Zboru.

2. Prezbyter za swoją działalność duszpasterską i służbę, jako powołany przez Chrystusa – Głowę Kościoła – odpowiada przede wszystkim przed Bogiem³¹. W wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem przez niego poglądów niezgodnych z Pismem świętym³² może nastąpić zawieszenie go w czynnościach przez Biskupa³³.
3. Do kompetencji i obowiązków Prezbitera w szczególności należy:
 - 1) uczestniczenie w posiedzeniach Kapituły Zboru, realizowanie duszpasterskich, administracyjno-organizacyjnych zadań Kapituły Zboru i celów Zboru, w myśl założeń niniejszego Regulaminu;
 - 2) dbanie o swój rozwój duchowo-intelektualny poprzez ciągłe samokształcenie, poznawanie biblijnych prawd wiary i nabywanie wiedzy o otaczającym świecie³⁴, w myśl zasady, że Pismo święte jako ostateczny zapis nauki apostoelskiej służy przede wszystkim do wykrywania błędów³⁵, a tym samym do duchowego pogłębiania prawd wiary i społeczności z Bogiem³⁶;
 - 3) nauczanie prawd wiary i zasad życia chrześcijańskiego zgodnie z treścią Pisma świętego³⁷, w asyście Ducha Świętego³⁸ w liturgicznej katechezie – usłudze Słowem Bożym³⁹, jak i w duszpasterstwie indywidualnym, we współpracy i jedności z Biskupem, Diakonem i pozostałymi Prezbitarami Zboru⁴⁰;
 - 4) stanie na straży właściwego wykładu Pisma świętego i zwalczanie niebiblijnych praktyk i poglądów poprzez eliminowanie: formalizmu religijnego i rytualizacji ustanowionych przez Chrystusa sakramentów (znaków i symboli), będących w swej istocie zewnętrznym wyrazem doświadczanej wewnętrznie rzeczywistości duchowej⁴¹ i moralnej⁴²; absolutyzacji, dogmatyzacji biblijnych treści poprzez przenoszenie form pobożności nowotestamentowej⁴³ z wewnętrżności⁴⁴ na zewnętrżność religijno-obrzędową⁴⁵, która w życiu Zboru i jednostki znosi moc Krzyża⁴⁶; infantylnemu i egzaltacji religijnej, tj. doszukiwania się działania Boga tam, gdzie go nie ma, a czego na ogół konsekwencją jest pycha duchowa⁴⁷; przypisywania nadmiernego znaczenia doświadczeniom duchowym⁴⁸ i praktykom religijnym⁴⁹, które są raczej środkiem w życiu chrześcijanina, nie zaś celem; barwnej, pozabiblijnej kosmologii i demonologii, jak i niebiblijnej chrystologii i soteriologii oraz fałszowania prawd wiary przez źle pojętą: istotę Kościoła⁵⁰, pokorę i ascezę⁵¹.

BISKUP

Art. 17

1. Biskupem może zostać Prezbyter cieszący się zaufaniem Zboru.
2. Odwołanie Biskupa może nastąpić w wypadku jego rezygnacji lub na wniosek trzech członków Zboru przez jednomyślną decyzję Zebrania Członkowskiego Zboru, w przypadku nieprzestrzegania przez niego zasad etycznych wynikających z Pisma świętego lub podstawowych obowiązków oraz zasad organizacyjnych niniejszego Regulaminu.
3. Rezygnacja Prezbitera z funkcji Biskupa nie zwalnia go ze służby duszpasterskiej, kompetencji, praw i obowiązków Prezbitera, jeśli nie został on odwołany na skutek głoszenia nauk niezgodnych z Pismem świętym lub nieprzestrzegania podstawowych obowiązków organizacyjnych niniejszego Regulaminu.
4. W razie niemożności pełnienia funkcji przez Biskupa (do momentu powołania nowego Biskupa) jego obowiązki przejmuje Diakon. Nowy Biskup powinien zostać powołany w ciągu trzech miesięcy od dnia jego rezygnacji, odwołania lub śmierci.
5. Do kompetencji i obowiązków Biskupa w szczególności należy:
 - 1) kierowanie pracą Kapituły Zboru;
 - 2) realizowanie duchowych, dyscyplinarnych i administracyjno-organizacyjnych celów

- Zboru oraz zadań Kapituły Zboru;
- 3) zwoływanie i przewodniczenie Zebraniu Członkowskiemu Zboru, Zebraniom Braterskim i Siostrzanym oraz tworzenie i nadzorowanie wszystkich jednostek organizacyjnych Zboru, jak i działań poszczególnych członków Zboru, podejmujących się pracy na rzecz Zboru;
 - 4) organizowanie i prowadzenie nabożeństw, spotkań okolicznościowych, zgrupowań integracyjno-duszpasterskich oraz zajęć o charakterze duszpastersko-integracyjnym, kulturalnym i edukacyjnym;
 - 5) zawieszanie w czynnościach Prezbitera bądź Diakonisy, w wyjątkowych, biblijnie uzasadnionych przypadkach związanych z głoszeniem przez nich poglądów niezgodnych z Pismem świętym i nieprzestrzeganiem zasad organizacyjnych, przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 6) składanie Zebraniu Członkowskiemu Zboru rocznej informacji o działalności duszpastersko-organizacyjnej Zboru, w myśl założeń niniejszego Regulaminu.

DIAKON

Art. 18

1. Diakonom może zostać Prezbyter cieszący się zaufaniem Zboru.
2. Odwołanie Diakona może nastąpić w wypadku jego rezygnacji bądź na wniosek trzech członków Zboru lub Komisji Finansowej Zboru przez jednomyślną decyzję Zebrania Członkowskiego Zboru w razie nieprzestrzegania przez niego zasad etycznych wynikających z Pisma świętego lub podstawowych obowiązków oraz zasad organizacyjnych niniejszego Regulaminu.
3. Rezygnacja Prezbitera z funkcji Diakona nie zwalnia go ze służby duszpasterskiej, kompetencji, praw i obowiązków Prezbitera, jeśli nie został on odwołany na skutek głoszenia nauk niezgodnych z Pismem świętym lub nieprzestrzegania podstawowych obowiązków organizacyjnych niniejszego Regulaminu.
4. W razie niemożności pełnienia funkcji przez Diakona (do momentu powołania nowego Diakona) jego obowiązki przejmuje na wniosek Biskupa jeden z Prezbitarów bądź jeden z dojrzałych duchowo Braci, cieszący się zaufaniem członków Zboru. Nowy Diakon powinien zostać powołany w ciągu trzech miesięcy od dnia jego rezygnacji, odwołania lub śmierci.
5. Do kompetencji i obowiązków Diakona w szczególności należy:
 - 1) realizowanie duchowych, dyscyplinarnych i administracyjno-organizacyjnych celów Zboru oraz zadań Kapituły Zboru;
 - 2) pełnienie funkcji skarbnika Zboru i prowadzenie działalności charytatywnej wobec członków Zboru i jego sympatyków, w porozumieniu z Biskupem;
 - 3) zwoływanie i przewodniczenie Zebraniu Członkowskiemu Zboru, Zebraniom Braterskim i Siostrzanym, za wiedzą Biskupa;
 - 4) prowadzenie nabożeństw, spotkań okolicznościowych i zgrupowań integracyjno-duszpasterskich, za zgodą Biskupa i w jego zastępstwie;
 - 5) składanie Zebraniu Członkowskiemu Zboru rocznej informacji o dochodach i wydatkach Zboru, w myśl założeń niniejszego Regulaminu.

DIAKONISA

Art. 19

1. Diakonisą może zostać Siostra dojrzała duchowo, która doświadczyła chrztu Ducha Świętego, przeszła próbę wiary, w liturgii Zboru wyznaje Chrystusa, posiada powołanie do służby duszpastersko-organizacyjnej i charytatywnej, dba o swój duchowo-intelektualny rozwój poprzez ciągłe samokształcenie, poznawanie biblijnych prawd wiary i wiedzy o otaczającym świecie, ciesząca się zaufaniem Biskupa i Diakona oraz członków Zboru.
2. Odwołanie Diakonisy może nastąpić w wypadku jej rezygnacji lub na jednomyślny wniosek Biskupa i Diakona, przez Zebranie Członkowskie Zboru, w przypadku nieprzestrzegania przez nią zasad etycznych wynikających z Pisma świętego lub

- podstawowych obowiązków oraz zasad organizacyjnych niniejszego Regulaminu.
3. Diakonisa w wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem przez nią poglądów niezgodnych z Pismem świętym⁵² może zostać zawieszona w czynnościach przez Biskupa⁵³.
 4. W razie niemożności pełnienia funkcji przez Diakonisę (do momentu powołania nowej Diakonisy, jeśli zachodzi taka potrzeba) jej obowiązki przejmuje na wniosek Biskupa jedna z Sióstr lokalnego Zboru. Nowa Diakonisa, jeśli zachodzi taka potrzeba, powinna zostać powołana w ciągu trzech miesięcy od dnia jej rezygnacji, odwołania lub śmierci.
 5. Do kompetencji i obowiązków Diakonisy w szczególności należy:
 - 1) współpraca z Kapitułą Zboru, w kwestiach administracyjno-organizacyjnych, duszpasterskich, charytatywnych i majątkowo-finansowych Zboru, w myśl założeń niniejszego Regulaminu;
 - 2) uczestniczenie na wniosek Biskupa w posiedzeniach Kapituły Zboru;
 - 3) pełnienie, na wniosek Diakona, funkcji skarbnika, prowadzenie działalności charytatywnej, zarządzanie i kierowanie wszystkimi czynnościami organizacyjnymi i majątkowymi Zboru;
 - 4) branie udziału, na wniosek Biskupa bądź Diakona, w modlitwach wstawienniczych oraz w spotkaniach i rozmowach duszpasterskich.

VI - ORGANY ZBORU

ZEBRANIE CZŁONKOWSKIE ZBORU

Art. 20

1. Zebranie Członkowskie Zboru jest zebraniem wszystkich członków Zboru upoważnionym do podejmowania uchwał i decydowania w sprawach majątkowych i organizacyjnych Zboru.
2. Zebranie Członkowskie Zboru zwołuje Biskup, Diakon lub Komisja Finansowa Zboru za wiedzą Biskupa i Diakona.
3. Zebraniu Członkowskiemu Zboru przewodniczy Biskup lub Diakon bądź osoba wskazana przez Biskupa.
4. Zebranie Członkowskie Zboru w szczególności:
 - 1) powołuje i odwołuje Biskupa, Diakona oraz Diakonisę, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 2) ustala wysokość składek na cele działalności Zboru oraz dysponuje majątkiem ruchomym i nieruchomym Zboru, w sprawach jego nabycia, zbycia bądź najmu, podnajmu, dzierżawy czy innych decyzji i zmian majątkowych;
 - 3) wyraża zgodę, w oparciu o wniosek Biskupa, na udzielenie określonej osobie chrztu nowotestamentowego lub na przyjęcie jej do Zboru w wyniku przystąpienia bądź przeniesienia jej z innego Zboru, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 4) wyraża zgodę, w oparciu o wniosek Biskupa, na wyłączenie członka ze Zboru, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 5) wyraża zgodę, w oparciu o wniosek Biskupa, na utworzenie nowej jednostki organizacyjnej działającej jako samodzielny Zbór, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 6) przyjmuje coroczne sprawozdanie Diakona o działalności gospodarczej, dochodach i wydatkach Zboru oraz Biskupa o działalności duszpastersko-organizacyjnej Zboru;
 - 7) wybiera na wniosek trzech członków Zboru Komisję Finansową Zboru;
 - 8) podejmuje decyzję, na wniosek Kapituły Zboru, o rozwiązaniu się Zboru (w razie rozwiązania Zboru jego majątek przechodzi na podmioty wskazane w uchwale o rozwiązaniu Zboru lub na cele charytatywne);
 - 9) podejmuje decyzje, na wniosek członka Zboru, w innych sprawach dotyczących życia organizacyjno-finansowego Zboru, których niniejszy Regulamin nie reguluje.
6. Zebranie Członkowskie Zboru dąży do podejmowania decyzji jednomyślnie⁵⁴;

w przypadku braku jednomyślności, uchwały Zebrania Członkowskiego Zboru podejmowane są bezwzględną większością głosów⁵⁵ w obecności nie mniej niż 75 % liczby członków Zboru. W przypadku braku *quorum* zwołuje się w ciągu 14 dni kolejne Zebranie Członkowskie Zboru, które może podjąć uchwałę bezwzględną większością głosów w obecności nie mniej niż 50 % członków Zboru.

KAPITUŁA ZBORU

Art. 21

1. Kapitułę Zboru na czas nieokreślony tworzą Biskup i Diakon oraz uznaniowo zaangażowani, przez Biskupa, Prezbytery i dojrzały duchowo Bracia.
2. Kapituła Zboru w szczególności:
 - 1) reprezentuje Zbór wobec władz samorządowych, państwowych i instytucji finansowych oraz wobec innych wspólnot wyznaniowych;
 - 2) zarządza majątkiem Zboru oraz kieruje wszystkimi czynnościami administracyjnymi, w zakresie spraw i potrzeb Zboru: nabywania, zbywania i zmiany przeznaczenia nieruchomości należących do Zboru, za zgodą Zebrania Członkowskiego Zboru;
 - 3) stoi na straży właściwego wykładu Pisma świętego w kwestiach etyczno-doktrynalnych i dyscyplinarno-organizacyjnych, naucza biblijnych prawd wiary (w myśl zasady, że Kościół nie może narzucać wyboru, a jedynie pomóc dążyć do prawdy – człowiek w sprawach o charakterze ostatecznym, czyli w sprawach zbawienia, odpowiada sam za siebie);
 - 4) kultywuje nowotestamentową liturgię, tj. taką formę przebiegu nabożeństwa, która umożliwia, w kontekście biblijnej idei powszechnego kapłaństwa, wszystkim członkom Zboru czynny udział w manifestacji i doświadczaniu darów duchowych ku wspólnemu zbudowaniu oraz udział w społecznej modlitwie, śpiewie i w usłudze Słowem Bożym w asyście Ducha Świętego;
 - 5) dyscyplinuje członków Zboru w kwestiach manifestacji darów duchowych, wykładu prawd wiary, postaw moralnych poprzez duszpasterskie indywidualne i publiczne ich napomnienie⁵⁶ oraz rozstrzyga sprawy sporne o charakterze doktrynalnym, etycznym i dyscyplinarnym wewnątrz Zboru, na wniosek członka Zboru, w oparciu o tekst biblijny;
 - 6) wnioskuje, o powołanie Diakonisy bądź poprzez nałożenie rąk⁵⁷ Prezbitera na urząd Biskupa lub Diakona oraz o odwołanie Biskupa, Diakona i Diakonisy, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 7) wnioskuje, o udzielenie chrztu lub o przyjęcie do Zboru osób, które deklarują swoje przystąpienie do Zboru, lub o wyłączenie członka Zboru, na zadach przyjętych w niniejszym Regulaminie oraz zapoznaje nowoprzyjętych członków Zboru z ich obowiązkami i prawami wynikającymi z Pisma świętego i niniejszego Regulaminu;
3. Decyzje Kapituły Zboru podejmowane są jednomyślnie⁵⁸. W szczególnych przypadkach dyscyplinarnych lub dotyczących prawd wiary, na skutek niemożności uzgodnienia wspólnego stanowiska, za jednomyślną zgodą współpracujących z Kapitułą Zboru Prezbyterów i dojrzałych duchowo Braci, decyduje głos Biskupa⁵⁹.

ZEBRANIE BRATERSKIE I SIOSTRZANE

Art. 22

Zebranie Braterskie bądź Siostrzane jest zebraniem Braci lub Sióstr Zboru. Zwoływane jest przez Biskupa bądź Diakona. Celem Zebrania jest utrzymywanie łączności braterskiej i siostrzanej, ujednolicanie poglądów w kwestiach etycznych i prawd wiary, w oparciu o tekst biblijny, poszerzanie wiedzy o Bogu i Biblii oraz otaczającym świecie bez wyznaczania jakichkolwiek granic w jej poszukiwaniu⁶⁰.

WSPÓLNOTA BRATERSKA

I - ZASADY OGÓLNE

Art. 23

1. Zbory powołane na zadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie, tworzą wspólnotę braterską, działającą w ramach wspólnie wyznawanej wiary opartej na zasadach doktrynalnych, moralnych, organizacyjnych zawartych w Piśmie świętym i niniejszym Regulaminie.
2. Terenem działania wspólnoty braterskiej jest obszar państwa polskiego.
3. Kapituły Zborów działające w ramach wspólnie wyznawanej wiary opartej na zasadach doktrynalnych, moralnych, organizacyjnych zawartych w Piśmie świętym i niniejszym Regulaminie tworzą Kolegium Prezbiterów - kolegialny organ koordynujący współpracę między Zborami wspólnoty w kwestiach organizacyjnych i doktrynalno-dyscyplinarnych oraz organ odwoławczy w kwestiach dyscyplinarnych i doktrynalnych od decyzji organu wykonawczego, tj. Biskupa Zboru i Diakona Zboru, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie.
4. Zbór działający w ramach wspólnie wyznawanych prawd wiary i niniejszego Regulaminu może wystąpić ze wspólnoty braterskiej na mocy uchwały Zebrania Członkowskiego Zboru podjętej w myśl założeń niniejszego Regulaminu, bądź zostać też wyłączony ze wspólnoty braterskiej decyzją Kolegium Prezbiterów, jeżeli przyjął doktrynalne lub organizacyjne zasady sprzeczne z Pismem świętym i z niniejszym Regulaminem.
5. Zbór występujący lub też wyłączony ze wspólnoty braterskiej przestaje być częścią wspólnoty i nie może, jak i jego poszczególni członkowie, rościć sobie praw do majątku wspólnoty braterskiej.

II - ORGANY I URZĘDY WSPÓLNOTY BRATERSKIEJ

KOLEGIUM PREZBITERÓW

Art. 24

1. Kolegium Prezbiterów jest organem koordynującym współpracę między Zborami wspólnoty braterskiej, o charakterze duszpastersko-organizacyjnym i odwoławczym od decyzji organów Zboru i wspólnoty braterskiej w kwestiach dyscyplinarnych, etycznych oraz prawd wiary.
2. W skład Kolegium Prezbiterów wchodzi z urzędu Biskupi i Diakoni tworzący Kapituły Zborów oraz uznaniowo wskazani i zaproszeni przez Biskupa Prezbiterzy, za zgodą Zebrania Członkowskiego Zboru, na każde z osobna posiedzenie Kolegium Prezbiterów.
3. Organem wykonawczym Kolegium Prezbiterów jest Biskup Zboru i Diakon Zboru.
4. Kolegium Prezbiterów zwołuje:
 - 1) Biskup Zboru za wiedzą Diakona Zboru lub Diakon Zboru za wiedzą Biskupa Zboru;
 - 2) trzech Prezbiterów łącznie, o których mowa w art. 17 pkt 3, art. 18 pkt 3 i w art. 25 pkt 4, za wiedzą Biskupa Zboru i Diakona Zboru;
 - 3) Kapituła Zboru, Prezbiter bądź Diakonisa odwołujący(a) się od decyzji Biskupa Zboru i Diakona Zboru za wiedzą Biskupa Zboru i Diakona Zboru.
5. Miejsce i data zebrania powinny być znane na 14 dni przed wyznaczonym terminem i podane przez inicjatorów zebrania do wiadomości wszystkim lokalnym Kapitułom Zboru.
6. Kolegium Prezbiterów w szczególności:
 - 1) odwołuje i wybiera, na czas nieokreślony, ze swego grona Biskupa Zboru i Diakona Zboru – Braci cieszących się uznaniem i zaufaniem członków Kolegium Prezbiterów oraz wspólnoty braterskiej, których zadaniem jest duszpastersko-organizacyjna opieka nad Zborami wspólnoty braterskiej⁶¹, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 2) wypowiada się i ujednocila poglądy w kwestiach dyscyplinarnych, etycznych oraz

- prawd wiary, w oparciu o tekst biblijny, w myśl zasady, że Pismo święte jako ostateczny zapis nauki apostołskiej służy przede wszystkim do wykrywania błędów⁶²;
- 3) rozstrzyga odwołania Kapituły Zboru (Biskupa lub Diakona), Prezbiterów bądź Diakonisy od decyzji Biskupa Zboru i Diakona Zboru, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 4) wyraża zgodę, na wniosek Biskupa Zboru i Diakona Zboru, na utworzenie nowego Zboru powstałego w wyniku działalności duszpasterskiej i ewangelizacyjnej wspólnoty braterskiej lub w oparciu o wniosek Kapituły Zboru i Zebrania Członkowskiego Zboru, na utworzenie nowej jednostki organizacyjnej jako Zboru w wyniku podziału istniejącego Zboru;
 - 5) wyraża zgodę, w oparciu o wniosek Biskupa Zboru i Diakona Zboru, na wyłączenie Zboru ze wspólnoty braterskiej;
 - 6) podejmuje decyzje, na wniosek członków Kolegium Prezbiterów, w innych sprawach, których niniejszy Regulamin nie reguluje.
7. Decyzje, opinie i postanowienia Kolegium Prezbiterów podejmowane są jednomyślnie⁶³ i przekazywane Zborom do wiadomości przez Kapituły Zboru, Biskupa Zboru i Diakona Zboru⁶⁴. W szczególnych przypadkach dyscyplinarnych lub dotyczących prawd wiary czy wykładu Słowa Bożego, za jednomyślną zgodą członków Kolegium Prezbiterów, decyduje głos Biskupa Zboru⁶⁵.
8. Postanowienia Kolegium Prezbiterów są wiążące dla wszystkich Zborów wspólnoty braterskiej. Niezastosowanie się do nich może skutkować wyłączeniem Zboru ze wspólnoty braterskiej⁶⁶.

BISKUP ZBORU I DIAKON ZBORU

Art. 25

1. Biskup Zboru i Diakon Zboru stanowią na czas nieokreślony kolegialny organ kierowniczy wspólnoty braterskiej o charakterze duszpasterskim, organizacyjno-administracyjnym i koordynującym współpracę między Zborami wspólnoty braterskiej oraz wykonawczy organ Kolegium Prezbiterów, jak i organ odwoławczy (w pierwszej instancji) w sprawach doktrynalnych, etycznych i dyscyplinarnych, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie.
2. Odwołanie Biskupa Zboru lub Diakona Zboru może nastąpić w wypadku ich rezygnacji bądź na skutek jednomyślnej decyzji Kolegium Prezbiterów, w przypadku nieprzestrzegania przez niego zasad etycznych wynikających z Pisma świętego lub podstawowych obowiązków oraz zasad organizacyjnych niniejszego Regulaminu.
3. W razie niemożności pełnienia funkcji przez Biskupa Zboru (do momentu powołania nowego Biskupa Zboru) jego obowiązki przejmuje Diakon Zboru. W razie niemożności pełnienia funkcji przez Diakona Zboru (do momentu powołania nowego Diakona Zboru) jego obowiązki przejmuje na wniosek Biskupa Zboru jeden z Prezbiterów, cieszący się zaufaniem Zboru i członków Kolegium Prezbiterów. Nowy Biskup Zboru bądź Diakon Zboru powinien zostać powołany w ciągu trzech miesięcy od dnia jego rezygnacji, odwołania lub śmierci.
4. Rezygnacja Prezbitera z funkcji Biskupa Zboru bądź Diakona Zboru nie zwalnia go ze służby duszpasterskiej, kompetencji, praw i obowiązków Prezbitera, jeśli nie został on odwołany na skutek głoszenia nauk niezgodnych z Pismem świętym lub nieprzestrzegania podstawowych obowiązków organizacyjnych niniejszego Regulaminu.
5. Do kompetencji i obowiązków Biskupa Zboru i Diakona Zboru należy:
 - 1) realizowanie duchowych i administracyjno-organizacyjnych celów wspólnoty braterskiej, zwoływanie i przewodniczenie Kolegium Prezbiterów, reprezentowanie Kolegium Prezbiterów wobec Zborów wspólnoty braterskiej i wobec innych wspólnot wyznaniowych;
 - 2) tworzenie i nadzorowanie wszystkich jednostek organizacyjnych wspólnoty, organizowanie i prowadzenie nabożeństw zjazdowych, zgrupowań integracyjno-duszpasterskich, Zebrań Braterskich i Siostrzanych w ramach wspólnoty braterskiej, oraz wnioskowanie o utworzenie nowego Zboru, na zasadach przewidzianych

- w niniejszym Regulaminie;
- 3) odwiedzanie, nauczanie i działanie na rzecz rozwoju duchowego, intelektualnego i kulturalnego członków wspólnoty braterskiej kształcenie i przygotowywanie do służby duszpasterskiej i organizacyjnej uznanych i wyróżniających się dojrzałych duchowo Braci oraz Sióstr;
 - 4) wyrażanie zgody, na powoływanie dojrzałych duchowo Sióstr na urząd Diakonisy lub Prezbitera na urząd Biskupa bądź Diakona, na zasadach przewidzianych w niniejszym Regulaminie;
 - 5) stanie na straży właściwego wykładu Pisma świętego i dyscyplinowanie Prezbiterów oraz członków wspólnoty braterskiej poprzez indywidualne i publiczne ich napominanie⁶⁷ w kwestiach dotyczących manifestacji darów duchowych, etyczno-doktrynalnych i organizacyjno-dyscyplinarnych, zwalczanie wszelkich niebiblijnych form pobożności zewnętrznej, rytualizacji i formalizmu religijnego, dogmatyzacji i absolutyzacji biblijnych prawd wiary wśród członków Zborów wspólnoty braterskiej;
 - 6) organizowanie i kultywowanie nowotestamentowej liturgii, tj. takiej formy przebiegu nabożeństwa, która umożliwia, w kontekście biblijnej idei powszechnego kapłaństwa, wszystkim członkom Zboru czynny udział w manifestacji i doświadczaniu darów duchowych ku wspólnemu zbudowaniu oraz udział w społecznej modlitwie, śpiewie i w usługach Słowem Bożym w asyście Ducha Świętego;
 - 7) rozstrzyganie odwołań Kapituły Zboru, Prezbiterów, Diakonisy lub trzech członków Zboru łącznie w kwestiach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, zagadnień etycznych i dyscyplinarnych;
 - 8) zawieszanie w czynnościach Prezbitera, całej Kapituły Zboru, Biskupa lub Diakona bądź Diakonisy w wyjątkowych, biblijnie uzasadnionych przypadkach, tj. w celu doprowadzenia do właściwego funkcjonowania Zboru, jeśli Zbór nie jest zdolny do podjęcia odpowiednich decyzji, na skutek zwiedzenia intelektualno-duchowego lub wewnętrznych nieporozumień związanych z cielesnym usposobieniem stron konfliktu⁶⁸, czy też tendencjami separatystycznymi nieakceptowanymi przez większość członków Zboru⁶⁹;
 - 9) wnioskowanie w Kolegium Prezbiterów o wyłączenie Zboru ze wspólnoty braterskiej, w myśl założeń niniejszego Regulaminu.
6. Decyzje, opinie oraz postanowienia Biskupa Zboru i Diakona Zboru, podejmowane są jednomyślnie i przekazywane lokalnym Zborom do wiadomości przez lokalną Kapitułę Zboru bądź Biskupa Zboru i Diakona Zboru. W przypadku braku jednomyślności Biskup Zboru lub Diakon Zboru ma prawo odwołać się do Kolegium Prezbiterów.
7. Decyzje oraz postanowienia Biskupa Zboru i Diakona Zboru są wiążące dla wszystkich lokalnych Zborów; niezastosowanie się do nich może skutkować wnioskiem Biskupa Zboru i Diakona Zboru o zawieszenie Kapituły Zboru w czynnościach lub o wyłączenie Zboru ze wspólnoty braterskiej⁷⁰, w myśl założeń niniejszego Regulaminu.

III - POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Art. 26

1. Wspólnota braterska może rozwiązać się na mocy uchwały Kolegium Prezbiterów i po spełnieniu ustawowych wymogów może wystąpić z wnioskiem o rejestrację jako niezależny związek wyznaniowy bądź stowarzyszenie.
2. W razie rozwiązania się wspólnoty braterskiej jej majątek przechodzi na podmioty wskazane w uchwale o rozwiązaniu wspólnoty lub na cele charytatywne.

¹ 2Kor. 8:12-15; 9:6-9,12.

² Łuk. 8:3.

³ Mat. 23: 8-12; Rzym. 12:3; 1P. 2:4-5,9.

⁴ W pierwszych gminach chrześcijańskich obok wędrownych apostołów, proroków i ewangelistów działali również **diakoni** (słudzy), **prezbiterzy** (starsi) i **biskupi** (dogładający) jako lokalni nauczyciele i pasterze, tj. duchowi przewodnicy życia lokalnego Zboru (Dz.Ap. 11:30; 13:1-2; 20:17,28; Efez. 4:11-12; 1Kor. 12:28-30). W Biblii pierwotnie terminy takie jak diakon, prezbiter

i biskup są używane do określenia tych samych służb i funkcji, tj. duchowo dojrzałych członków wspólnoty organizujących religijne życie lokalnej gminy (Dz.Ap. 6:3; 20:17,28; Tyt.1:5,7). Wynikało to z faktu, iż w pierwszych gminach nie rozróżniano i nie wyodrębniano tych służb i funkcji. Terminami tymi na przemian, w zależności od regionu, określano na ogół grupę dojrzałych duchowo współbraci organizujących duchowe i liturgiczne życie lokalnej wspólnoty. Pierwotnie stanowili oni kolegialny organ kierowniczy i duszpasterski lokalnej wspólnoty braterskiej, swego rodzaju prezbiterium (radę starszych, prezbiterów, diakonów bądź biskupów). W Jerozolimie byli oni określani jak słudzy (diakoni) tworzący **Kolegium Siedmiu** i wybierani przez gminę, na wniosek **Kolegium Dwunastu** (apostołów) spośród „mężów cieszących się zaufaniem, pełnych Ducha Świętego i mądrości” (Dz.Ap. 6:1-6). W późniejszym okresie rozwoju Kościoła byli ustanawiani przez wędrownych apostołów, proroków i ewangelistów takich jak Paweł, Tytus czy Tymoteusz organizujących poza Palestyną lokalne Zbory (Tyt. 1:5), spośród tych członków lokalnej społeczności, którzy obdarzeni byli darem wymowy, umiejętnością interpretowania tekstów Pisma świętego i spełniali kryteria nakreślone w listach Pawła (1Tym. 3:1-13; Tyt. 1:7-9). Zapewne to powoływanie i ustanowienie przez Pawła, Tytusa czy Tymoteusza tych diakonów, prezbiterów czy biskupów, tj. duszpasterzy i organizatorów życia duchowego lokalnych zborów, odbywało się w taki sam sposób jak miało to miejsce w Jerozolimie, tj. w porozumieniu z członkami lokalnej wspólnoty (Dz.Ap. 6:3, 5-6). Wybierano ich zatem, na wniosek Pawła, Tytusa i Tymoteusza bądź też tych wędrownych apostołów (nie Dwunastu), proroków czy ewangelistów, za zgodą gminy. Innymi słowy w pierwszej połowie I wieku ustrój gmin chrześcijańskich miał niewątpliwie charakter **prezbiteriański**. Zakładał on w swej istocie, podobnie jak miało to miejsce w Jerozolimie, nie tylko wybór organu duszpastersko-organizacyjnego przez członków gminy, na wniosek tych, którzy ją przez swoją służbę duszpastersko-ewangelizacyjną powołali do życia, ale i kolegialność tego organu duszpastersko-organizacyjnego lokalnego Kościoła/Zboru, na wzór Kolegium Dwunastu bądź Siedmiu. Skład zaś tego organu stanowili dojrzały duchowo współbracia, w zależności od lokalnej tradycji, określani jako prezbiterzy, diakoni bądź biskupi. Przy tym ustrój ten zakładał w kontekście charyzmatycznych idei nauczania apostoelskiego odnośnie do Kościoła/Zboru (Dz.Ap. 11:30; 13:1-2; 20:17,28; Efez. 4:11-12; 1Kor. 12:28-30) niezależność administracyjną poszczególnych gmin. Mówiąc inaczej żaden lokalny Kościół/Zbór nie mógł mieć władzy nad innym lokalnym Kościołem/Zborem. Bo też jedność określonej wspólnoty braterskiej, jak i Kościoła Powszechnego, będącego ciałem Chrystusa, nie opierała się na instytucjonalnej centralizacji bądź formalno-prawnej regulacji jego struktur i określonych prawd wiary, lecz na duchowej transcendentnej w swej istocie rzeczywistości doświadczenia łaski Boga przez i w Chrystusie w odrodzeniu się duchowym poszczególnych członków Kościoła/Zboru, tj. ludzi powołanych do wspólnoty braterskiej (Jan 3:1:12-13; 3:3-6; Mat. 18:20; Dz.Ap. 2:42,44-47; 1Kor. 12:12-13; Hebr. 10:19-25). Dopiero w drugiej połowie I wieku wśród tych dojrzałych duchowo Braci wyodrębniona została funkcja Biskupa i Diakona, na co wskazuje nauczanie Pawła do Tymoteusza (1Tym. 3:1-13). Nie byli oni jednak kapłanami w dzisiejszym tego słowa znaczeniu. Głoszono bowiem, że w kapłaństwie uczestniczą wszyscy (1P. 2:5,9), najwyższym zaś kapłanem jest Chrystus (Hebr. 7:11-28). Niemniej jednak w kontekście listów Pawła w drugiej połowie I wieku, z ogółu tych dojrzałych duchowo współbraci, tworzących duszpastersko-organizacyjny kolegialny organ lokalnego Zboru, wyodrębniona została funkcja i służba Biskupa, jako koordynującego pracę członków tego kolegium, tj. diakonów i prezbiterów, kształtując tym samym ustrój **episkopalno-prezbiteriański**, a w konsekwencji w wyniku rozmaitych czynników wewnętrznych, jak i zewnętrznych inicjując rozwój **episkopalizmu monarchicznego**. Biorąc jednak pod uwagę nauczanie Pawła w tej kwestii, poza oczywiście tymi różnymi czynnikami wewnętrznymi i zewnętrznymi, jakie zachodziły w rozwoju historycznym Kościoła, nie ma żadnych podstaw do uznania systemu episkopalizmu monarchicznego czy pastorskiego jako właściwego dla wspólnot ludzi biblijnie wierzących. Tym bardziej, iż Biskup, w myśl nauczania apostoelskiego jako koordynator pracy diakonów i prezbiterów, jeśli przyjmiemy, że terminy diakon, prezbiter i biskup pierwotnie były wymiennie używane na określenie dojrzałych duchowo braci, jak miało to miejsce w Jerozolimie w odniesieniu do kolegium Siedmiu, nie mógł być w swoim działaniu samowolny (1Tyt. 2:7). Przy tym warto zwrócić uwagę, iż przy dokładnej analizie tekstów biblijnych zarówno termin prezbiter, jak i biskup dotyczą w zasadzie tych samych funkcji i osób (Dz.Ap. 20:17,28; Tyt. 1:5,7) w odróżnieniu od służby i funkcji diakonów, których było jak wynika z tekstu listu do Tymoteusza więcej niż jeden i to oni stanowili skład prezbiterium, tj. kolegialny organ duszpastersko-organizacyjny lokalnego Zboru, któremu przewodniczył jeden biskup-prezbiter (1Tym. 3:2,8). Innymi słowy jak wynika z powyższych tekstów biblijnych można by przyjąć, że w pierwszych gminach chrześcijańskich, poza Jerozolimą oczywiście i procesami historycznymi instytucjonalizującego się z czasem Kościoła, w oparciu o tradycję ustrojową i charyzmatyczną Izraela

z okresu sędziów, jak i synagogałny system z czasów Chrystusa (Mat. 23:1,6; Łuk. 4:16-21; Dz.Ap. 13:14-16) oraz charyzmatyczne doświadczenie pierwszych chrześcijan Zboru w Jerozolimie, jak i w związku ze stosunkiem Kolegium Dwunastu do Kolegium Siedmiu i w kontekście też podmiotowości członków wspólnoty w wyłanianiu Kolegium Siedmiu, uformował się ustrój, który mógł się rozwijać, nie przekraczając przy tym ram treści Pisma świętego, w dwóch niezależnych kierunkach. Zatem jako układ biskup-prezbiter koordynującego pracę diakonów bądź układ biskup i diakon, koordynujący pracę prezbiterów, tworzących kolegialny organ lokalnego Zboru (Dz.Ap. 13:1-3). Niezależnie od tego jak dziś definiować będziemy rolę i funkcję diakona, prezbitera czy biskupa, jedno jest pewne: ustrój opisany w Nowym Testamencie z udziałem tych dojrzałych duchowo współbraci określanych rzeczonymi terminami, miał w swej istocie charakter episkoparno-prezbiteriański i to zarówno w ramach Kolegium Dwunastu, jak i Kolegium Siedmiu. Bo też w realnym życiu wspólnoty braterskiej nie może istnieć coś takiego jak ustrój prezbiteriański bez uznanego przez pozostałych prezbiterów czy diakonów przywództwa jednego z nich, tj. biskupa-prezbitera bądź pastora lub choćby dwóch współbraci w roli biskupa i diakona koordynujących pracę pozostałych prezbiterów, na co też wskazują teksty biblijne uwypuklające rolę i funkcję Jakuba w Jerozolimie (Dz.Ap. 15:13-15; 21:18-19), czy podobnie jak Piotra i Jana (Kol. 1:18-19; 2:8-9), nie mówiąc już o Pawle, Tymoteuszu i Tytusie.

⁵ Mar. 9:37-41; 1Kor. 14:36.

⁶ Filip. 3:13-16.

⁷ Efez. 1:22-23.

⁸ Efez. 4:11-16.

⁹ Dz.Ap. 6:2-6.

¹⁰ Efez. 4:11-16; Mat. 7:15-20; 1Tym. 3:13; Dz.Ap. 6:1-6.

¹¹ 1Kor. 12:28-30; Efez. 4:7,11-16; Dz.Ap. 13:1-2; 20:17,28.

¹² 1Tym. 3:1-13.

¹³ Dz.Ap. 15:1-2,6,22-25.

¹⁴ Rzym. 16:1; 1Tym. 3:8-13.

¹⁵ Dz.Ap. 15:15; 2Tym. 3: 16-17; 2P. 1:19-21.

¹⁶ 2Kor. 8: 19-21.

¹⁷ Mat. 28:18-20; Dz.Ap. 1:8; 8:30-31; Rzym. 10:14-15,17; 2Kor. 5:20; 1Kor. 14:26; Hebr. 10:25.

¹⁸ **Forma liturgii nowotestamentowej** w myśl nauczania Pisma świętego ma przede wszystkim charakter wspólnotowy (Mat. 18:20; Dz.Ap. 2:42; 1Kor. 12:1-11). Zgodnie z nauczaniem Pawła „Gdy się zbor schodzi...” (1Kor. 14:26; 1P. 4:10), Biskup i Diakon wraz z pozostałymi Prezbiterami podczas trwania nabożeństwa powinni umożliwić uczestnikom spotkania:

a) odśpiewanie podanej do zaśpiewania lub też zaintonowanej przez jednego z uczestników nabożeństwa pieśni duchowej lub psalmu (2Kron. 5:12-14; Kol. 3:16; Efez. 5:19);

b) wysłuchanie nauczania prawd wiary przekazywanych w katechezie, homilii, tj. usłudze Słowem (1Kor. 2:3-5; Iz. 34:16; 2Tym. 3:16-17; 1P. 4:11; Jan 8:31-32; 2P. 1:19-21; Jan 5:39; 14:16-18,26; 16:8-14) przez Prezbiterów wspólnoty (Dz.Ap. 13:1; 20:27-28; 1Tym. 4:13-16) i dojrzałych duchowo Braci (Rzym. 12:3; 1Kor. 12:8; Jak. 3:1; 2P. 3:16), jak i odwiedzających Zbór gości (Dz.Ap. 13:14-15; 1Kor. 14:36; Mar. 9:38-40);

c) indywidualną we wspólnocie i w asyście braterskiej modlitwę do Boga – duchem i rozumem (Obj. 2:7; Hebr. 3:7-8; Mat. 6:9-13; 18:19-20; 1Kor. 14:2,4,14-16,22,39);

d) korzystanie z darów duchowych, tj. z daru mówienia innymi językami do zebranych w celu ewentualnego ich tłumaczenia (1Kor. 14:27,39) i tym samym przekazania zborowi objawienia ukrytego w treści tej mowy tymi innymi językami oraz korzystania z daru prorocтва wypowiedzanego przez współbraci w natchnieniu lub w wyniku audycji (Dz.Ap. 11:27-28; 21:10-11) bądź widzenia czy snu (Job. 33:14-18; Dz.Ap. 2:4-13), jak i też rozsądzenie tych wygłaszanych poselstw pod natchnieniem Ducha (1Tes. 5:19-21) oraz nauczania dojrzałych duchowo Braci, prezbiterów i gości usługujących Słowem Bożym (Dz.Ap. 17:10-11, zob. 1Jan 4:3). Wszystkie ww. czynności jako duchowe posługi podczas przebiegu nabożeństwa powinny być podejmowane w poczuciu odpowiedzialności za swoje działanie wobec współbraci i z inspiracji oraz w mocy Ducha (1Kor. 2:4; 1P. 4:11) przez wiarę i w wierze usługującego określonym darem (Hebr. 11:1-6). Powinny być też kontrolowane przez obecnych na nabożeństwie Prezbiterów (charyzmatyków) i proroków (1Kor. 14:23,29-33). Zaniechanie tych praktyk nowotestamentowej formy liturgii przez Biskupa, Diakona czy Prezbiterów wspólnoty jest zaparciem się nie tylko prawd wiary przekazanych Kościołowi w nauce apostołskiej, ale i samego Chrystusa, który na skutek niemożności bezpośredniego oddziaływania przez Ducha Świętego na swoje mistyczne ciało i jego poszczególne

członki w kontekście powszechnego kapłaństwa (1Kor. 12:3-13) przestaje być już Głową takiego Kościoła. Zbór, który nie przestrzega tych powyżej przedstawionych zasad nowotestamentowej liturgii nie jest już świątynią Pana w znaczeniu biblijnym (1Kor. 3:16; 1P. 2:3-5), ale świątynią ludzi i ich wyobrażeń o Bogu oraz cielesnych pragnień (Amos 7:12-17), zaś jego nauczyciele i prorocy według nauczania Pawła nie mogą być przez pozostałych biblijnie wierzących chrześcijan uznawani za tych, którzy posiadają dary duchowe (1Kor. 14:37-38; Obj. 19:10).

¹⁹ Rzym. 16:3-5; Kol. 4:15; Flm. w. 2; Dz.Ap. 19:9-10.

²⁰ Mar. 9:40.

²¹ Chrześcijańskich prawd wiary nie można traktować jako coś zewnętrznego, jako jakiegoś przykazania lub żądania (Mar. 8:34; Jak. 1:21-25), które jako takie musi być spełnione zgodnie z przepisami prawa; wiara chrześcijańska jest sprawą rozumu i woli (Rzym. 7:18,23-25), odnowionego i czystego serca (Jer. 31:31-34; Jan 3:3-6, Mat. 5:8), na skutek pokuty (Rzym. 12:1-2; Efez. 4:17-24; Kol. 2:20-23; 3:1-5), przez wiarę w łaskę Boga oraz w moc Ducha (Rzym. 8:1-4,12-13), jest odnową człowieka w Chrystusie (Gal. 5:24-25; 2Kor. 5:16-17). Toteż etyka chrześcijańska jest przede wszystkim moralnością woli i wewnętrznego przekonania, zarówno w swym skrępowaniu, jak i w swej wolności, której ostateczną siłą jest miłość do Boga (Mat. 22:37-38; Jan 14:21-24; 1Jan 2:3-6), a w konsekwencji i do bliźniego (Mat. 22:39-40; 1Jan 2:9-11; 3:17-18). Tym samym dyscyplinie zbiorowej podlegają tylko te osoby, które deklarują swoje w niej członkostwo i zgadzają się z doktryną oraz etyką wspólnoty i mimo napomnień braterskich nadal pozostają w obrębie duchowych, doktrynalnych i moralnych wartości biblijnych wyznawanych przez Zbór (1Kor. 5:11). Zatem jeśli członek lokalnego Zboru uzna, że nauczanie Zboru jest niezgodne z Pismem świętym (Mat. 7:15-16; 23:1-4; Gal. 1:6-9; 1Tym. 4:1-3), powinien bez przeszkód ze strony Zboru wystąpić ze wspólnoty braterskiej (2Kor. 6:14-18). Niewłaściwą praktyką Kościoła i dowodem jego słabości, cielesności, prostactwa, zawiści i sekciarstwa, by nie powiedzieć zaprzaństwa wobec prawdy Słowa Bożego jest naznaczanie lub wyłączenie ludzi za ich poglądy religijne i utrudnianie im na skutek stosowania tych dyscyplinarnych sankcji wystąpienia ze Zboru, z którego doktryną i moralnością się nie zgadzają. Kościół ma prawo w obrębie swojego działania za pośrednictwem swoich prezbiterów, diakonów i biskupów nie pozwolić na nauczanie i szerzenie poglądów wg niego sprzecznych z Biblią (1Tym. 1:3-11; Tyt. 1:10-11), a nawet ma obowiązek ostrzec swoich współwyznawców o takim zagrożeniu ze strony wywrotowców (2Jan w. 8-11), jednak nie ma prawa przymuszać do swoich poglądów kogokolwiek i używać środków dyscyplinarnych w celu zastraszenia osób chcących wyjść ze wspólnoty religijnej.

²² Dz.Ap. 2:42; Hebr. 10:24-27.

²³ **Wyłączenie (ekskomunika)** w biblijnym rozumieniu tego słowa jest usunięciem ze wspólnoty braterskiej niemoralnie żyjącego jej członka (Mat. 18:15-18; 1Kor. 5:1-13) i ma przede wszystkim charakter dyscyplinarny, a jej celem nie jest pozbawienie zbawienia, którego dysponentem jest Bóg (Rzym. 9:17-18), a jedynie doprowadzenie do upamiętania poprzez uzmysłowienie człowiekowi tym aktem jego stanu duchowego i moralnego. Tym samym ekskomunika zawsze była i jest tylko wyłączeniem osoby żyjącej niemoralnie z ziemskiej społeczności wiernych, celem zaś jest wzbudzenie żalu i ewentualny jej powrót na właściwą drogę wiary, a w końcu zbawienie. Dopóki człowiek żyje, ma możliwość pojednania się z Bogiem i ludźmi [Hebr. 9:27-28; Jak. 5:19-20; 1Jan 5:16-17 (zob. Mat. 12:31; Hebr. 6:4-8); Judy w. 21-23]. Wszelkiego rodzaju dyscyplinarne akty Kościoła muszą być oparte na konkretnych i dostrzegalnych niemoralnych zachowaniach określonej jednostki i to bez względu na osobę (Mat. 10:37) oraz w duchu pokory, jak i miłosierdzia tych, co dokonują oceny postępowania swojego współbrata (Jan 8:7). Jest niedopuszczalne publiczne napominanie (2Tes. 3:6,14-15; 1Tym. 5:20; Hebr. 12:14-17) lub wyłączenie osoby, która poinformowała Zbór i przyznała się do popełnionego grzechu (Mat. 18:15; Łuk. 17:3-4). Toteż aktom dyscyplinarnym Zboru podlegają tylko te osoby, które ukrywają swój grzech, trwają w nim i nie pokutują (Mat. 18:15-18). Wszelkie kościelne działania dyscyplinarne nie mające konkretnego i widocznego uzasadnienia w rzeczywistym życiu moralnym jak i duchowym tych wszystkich ludzi, wobec których zostały one podjęte w sposób nieodpowiedzialny przez określoną wspólnotę, nie mogą być traktowane poważnie i pozbawiać ich duchowej więzi z Mistycznym Ciałem Chrystusa, ukrytym w widzialnym Kościele Powszechnym, jeśli ludzi tych łączy z nim prawda Słowa Bożego (Przyp. 26:2).

²⁴ 1Tym. 1:3; Tyt. 7,9-11.

²⁵ Rzym 12:3; 1Kor. 3:5-9; 4:1-6; Mat. 10:37-38; Gal. 1:6-10; 2:4-5; 5:24; Kol. 2:20-23; 2Tym. 4:1-4; Filip. 1:14-18; 1Kor. 14:36,39; 1P. 5:2-5.

²⁶ Dz.Ap. 1:8; 2:4-13; 10:44-46; 19:2,6; Mar. 16:17; 1Kor. 14:2,4,14-16,22.

27 Mat. 4:11-12; Ps. 26:2; 119:71,75; Job. 1:8-11,22; 2:9; Mat. 5:10-12; 10:34-39; 2Kor. 13:4-5; 2Tym. 3:8-9, Jak. 1:12; 1Tym. 3:10,13.

28 Ps. 35:18; 108:4; Rzym. 10:6-10; Hebr. 13:15.

29 Dz.Ap. 6:2-6; Efez. 4:7,11-15.

30 1Tym. 3:1-7,13; Tyt. 1:7-9; Łuk. 6:26.

31 1Kor. 2:15-16; 4:1-6; Kol. 4:17; Jak. 3:1.

32 Dz.Ap. 20:29; 1Tym. 1:3-11; 2Tym. 2:16-18; Tyt. 1:10-11, 15-16.

33 1Tym. 5: 19-20; Gal. 2:11-14.

34 Przep. 1:5-7, 20-22, 31-33; 13:20; 28:9; 1Tym. 4: 15-16; 2Tym. 2:15; 2P. 3:16.

35 2Tym. 3:16-17.

36 Jan 8:31-32; 16:12-14.

37 Iz. 34:16; 2Tym. 3:16-17; 2P. 1:16-19; Ps 51:15.

38 Jan 14:16-18, 26; 16:7-15; 1Kor. 2:3-5; 1P. 4:11; 2P. 1:20-21.

39 **Liturgiczna katecheza, homilia czyli usługa Słowem Bożym**, przebiega na dwóch płaszczyznach przekazu Słowa Bożego, w formie uprzednio przygotowanej bądź improwizowanej **postylli** – *post illa verba textus* (po tych słowach tekstu), polegającej na egzegezie (wyjaśnianiu) określonego tekstu Biblii (perykopy) i wydobyciu z niego etycznych, teologicznych oraz eschatologicznych treści, lub też poprzez spontaniczne odczytanie bez komentarza przez jednego z członków wspólnoty określonego fragmentu Pisma świętego, którego treść sama w sobie podczas przebiegu nabożeństwa, w kontekście zaistniałej sytuacji, staje się teologicznym, moralnym, bądź eschatologicznym komentarzem dla zebranych. Celem obu tych form przekazu treści biblijnych jest przede wszystkim wskazanie, jak żyć i czcić Boga, by nie znaleźć się wśród głupich panien.

40 1Kor. 3: 5-13; 4:1-2, 6; Gal. 2:1-2,9; 3Jan w. 9-11.

41 Mat. 6:5,7; Mar. 16:15-16; Łuk. 22:19-20; Dz.Ap. 1:8; 2:1-13; 1Kor. 11:26; Hebr. 9:28.

42 Jan 13:2-17; Efez. 5:31-33.

43 Mat. 5:21-47; 6:1-34; 7:1-6; Jak. 1:25-27.

44 1P. 2:1-3; Kol. 3:1-6; Gal. 5:16-25.

45 Mat. 15:1-20; 23:1-5,23-28; Flp. 3:7-16; Kol. 2:8-9, 16-23; 1Tym. 4:1-7; 2Tym. 3:5; Tyt. 1:14-16; Gal. 5:22-23.

46 1Kor. 1:18; Mat. 5:6; 10:38-39; 15:17-20; Rzym. 6:4-7; 7:14-25; 8:1-4,12-13; 28-29; 2P. 1:3-4; Gal. 2:20.

47 Mat. 4:3-7; Kol. 2:18,23.

48 1Kor. 14:4,6-12.

49 Mat. 6:1-2, 5-7, 16-18; Mat. 28:18-20; 1P. 3:21; 1Kor. 10:16-18; 11:26.

50 Rzym. 14:17.

51 Kol. 2:20-23; 3:5; 1Tym. 4:7-8.

52 Dz.Ap. 20:29; 1Tym. 1:3-11; 2Tym. 2:16-18; Tyt. 1:10-11, 15-16.

53 1Tym. 5: 19-20; Gal. 2:11-14.

54 1Kor. 1:10; Filip. 2:2.

55 Decyzja zostaje podjęta bezwzględną większością głosów w przypadku, gdy liczba osób popierających złożony wniosek stanowi więcej niż 50% wszystkich głosów. Oznacza to co najmniej o jeden głos więcej od sumy pozostałych ważnie oddanych głosów, to znaczy przeciwnych i wstrzymujących się.

56 1Tes. 5:12-15; 2Tes. 3:11,14-15; Gal. 2:14; Judy w. 21-23.

57 5Moj. 34:9; Dz.Ap. 13:2; 1Tym. 5:22,24; Tyt. 1:5.

58 1Kor. 1:10; Filip. 2:2.

59 1Tym. 3:13; 1Kor. 2:16; 7:10,12,40.

60 Jan 18:37-38; Przep. 1: 5-7; 20-33.

61 Rzym. 1:11-12; 1P. 4:10-11; Dz.Ap. 15:22-24.

62 2Tym. 3:16-17.

63 Efez. 4:2-6; 1Kor. 1:10.

64 Dz.Ap. 15:22-25.

65 1Tym. 3:13; 1Kor. 2:16; 7:10,12,40.

66 1Kor. 11:16; 14:36-38.

67 1Tes. 5:12-15; 2Tes. 3:11,14-15; Judy w. 21-23; Gal. 2:14; 1Tym. 5:20-21.

68 1Kor. 2:14; 3:3-9.

69 1Kor. 1:11-12; 3Jan 9-11.

70 1Kor. 11:16; 14:36-38.